

HOLA, SIST

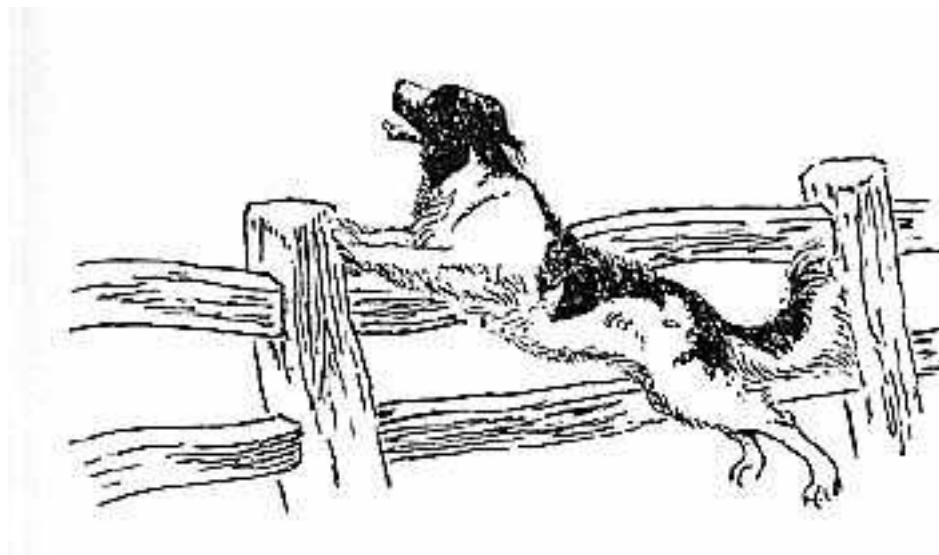
Can Brassó, camí de Sant Ciprià

Sist era un gos de gran vitalitat, esquerp i reganyós amb els forans i manyac i submís amb els de casa. Era un ca més aviat corpulent, sense sobrepassar a gran altura, pelatge d'un blanc torrat amb taques al cap color canyella. De cua curta com escapçada, nas negre un xic arrodonit, bigotis llarg que li mig tapaven la boca, orelles caigudes com pàmpols assedegats, ulls grisos de mirada trista cercant manyagueries. Malgrat l'aparença dòcil i juganera, procedia de bona nissaga caçadora per el bon gaudir del pare.

De tots els gossos que em tingut a casa, el Sist ha estat el que més profunda petja m'ha deixat.

Alguns jorns eixia de casa rabent. Per l'avançada hora d'entrada a l'escola, sense fer cabal del Sist que, dret i amb les mans repenjades al filat de la seva jaça, m'esguardava amb aquell seu mirar trist i afectuós, grinyolant llastimosament com queixós del meu oblit en vers ell. Aleshores jo tornava enrere i davant d'ell li atansava

la ma que llepava a tall de salutació seguit d'un remenament de cua i grinyols d'agraïment .

Vorejant els massissos murs que envolten els camps de can Tarrida, el Sist botava al meu entorn com jugar a l'entorn del seu príncep. Caminant per la riera de ca Marcel·lí fins on el camí s'esqueixa entres braços. L'un tot a la dreta vers can Travi, l'altre el costerut i antic camí de sant Cebrià i tot a l'esquerra la riera de ca Marcel·lí fins la mina. Allí jo i el Sist bevíem, assedegats i a glopades de l'aigua que sortia entre els barrots de la reixa que segellava la mina. Amb la cara molla trescàvem pel caminó del damunt de la mina fent marrada fins assolir l'antic camí de sant Cebrià, vorejant els camps de can Travi, can Rossell i can Brasó.

Així que assolíem els camps d'ametllers que marginaven el camí carreter, estirava ametllons, tan sols a mig fer de les branques que sobreixien per damunt dels marges, fins que la lladradissa de la gossada d'aquells casals ens feien fugir. A grans gambades empeníem pel viarany de can Travi vell d'espessos esbarzers escabellats que embrossaven el camí. El senderó s'enfonsava amb forta davallada pel torrent dels garrofers que mena a la Sínia, on un calabrot metàl·lic, ajaçat a tota la llargada de la pendent, esperava els carros de càrrega per estirar-los amunt.

El Sist davant meu corria saltant i botant, i jo, tot i amb l'ajut de la baixada, no el podia atrapar. Enfront de la gran porta reixada de ferro que donava entrada a la llarga i ombrejada avinguda de can Marcet, m'esperava assegut damunt les seves potes immòbil i gallard, perfilant-se com estàtua mitològica. Aleshores, sense separar-se de les meves cames, caminàvem assossegats pel torrent de can Cortada, encatifat de terra polsosa, amb la vista fixada a la clivellada paret marginal per si sota aquell sol calitjós per si alguna sargantana de llom terrós com les mateixes pedres del mur

es deixés sorprendre per les meves pedrades. A voltes en mal encertava alguna i li escapçava la cua, que, plena de vida, cuetejava separada del cos.

El camí vorejat per marges de parets seques on els llangardaixos s'amagaven entre els esvorancs que els servien de cataus. Si per atzar en sortia algun llangardaix el Sist corria rabiüt devers ell, però prudent es detenia lladrant a distància fins que el rèptil s'amagava.

A voltes topàvem amb algun ramat de cabres pasturant per aquells verds camins i el Sist, juganer, s'endinsava entre el ramat. Les cabres, esverades, s'escampaven esbojarrades pels bancals, m'entres jo i el Sist fugíem camí enllà sota els crits del pastor que ens increpava amb el gaiato enlairat.

De tant en tant el Sist s'entaforava pels matolls i amb el morro a terra nassejava el rastre d'alguna bestiola fugissera

Quan jo tot seguit el cridava acudia tot romancejant al meu costat i amb aquella mirada llastimosa que sabia posar s'ajeia als meus peus com pecador penedit.

...la mina de Can Marcel·lí "La font d'en Marcelino"

L'esfondrament del Sist fou ràpid. Començà per denotar manca de vivesa amb un aïllament de tot, abatut, esgotat, mancat d'aquella alegria que manifestava quan l'amanyagava, frisant tant sols per ajocar-se a la jassa.

La respiració del Sist era fatigosa, descompassada. El ronc cavernós del seu pit alternava amb una tos seca i profunda. Se li escorria la vida irremissible com aigua a la cassoleta dels dits. Obria els ulls lànguids i m'esguardava amb aquella mirada trista i suplicant com demanant ajuda.

Ajaçat amb el cap arraulit entre les potes, formava una tofa de pel flàccid, mogut tan sols pel lleu panteix del seu pit, fins que com últim alè de vida la testa féu un petit moviment i obrint els ulls de mirada agonitzant caigué de nou, i ara sense vida, damunt la jaça.

No vaig voler seguir al pare que, amb el cos del pobre Sist als braços, sortia al descampat per donar-li sepultura.

Adéu Sist. Sempre et recordaré.

Mingo B.

—1984—

Publicat a HortAvui nº 29